

Bödecs László

Városkép, péntek délután

Nem vigasztal, hogy nem tehetnék semmit,
mint leszerelt sereg, járok-kelek, ha hazafelé megyek,
vagy máshová tartok éppen, felnézek és elmosolygom magam,
ez az időszak, ilyenek a szakaszai,
mintha kész lett volna kezdetektől,
mégis felkészületlenül ér, szinte meglepődöm rajta,
ahogy rakódnak egymásra rendületlenül
hőhullámok, rom, szemét.

Van valami szép az elmúlásban,
görccseinket fájdalommal oldja
az üdültetés, kikapcsol és felderít, a torna,
felkelek és felismerem: ez a test, ezek a rostjai,
feszülnek, húzódnak, visznek valami felé,
az enyém kényszeres rángásuk, szinte én rángatom magam.

Jártam már eleget ebben, megszoktam zajait,
utak, terek, kávézók – mind tele van, mindenki pihen,
hogy nem tehetünk semmit, megnyugtató,
vicsoroghatok és nem segít, kitudja hogyan,
végig itt ücsörgött a megfelelő alkalomra várva,
hogy kihallatszódjon minden elcsípett beszélgetésből,
hogy láttassa magát a hírekben,
visszavihogjon, és szétterüljön arcán a megmásíthatatlan,
mindenre gyógyírt adó ostobaság.